

Gran Teatre del Liceu

Temporada 2025-2026

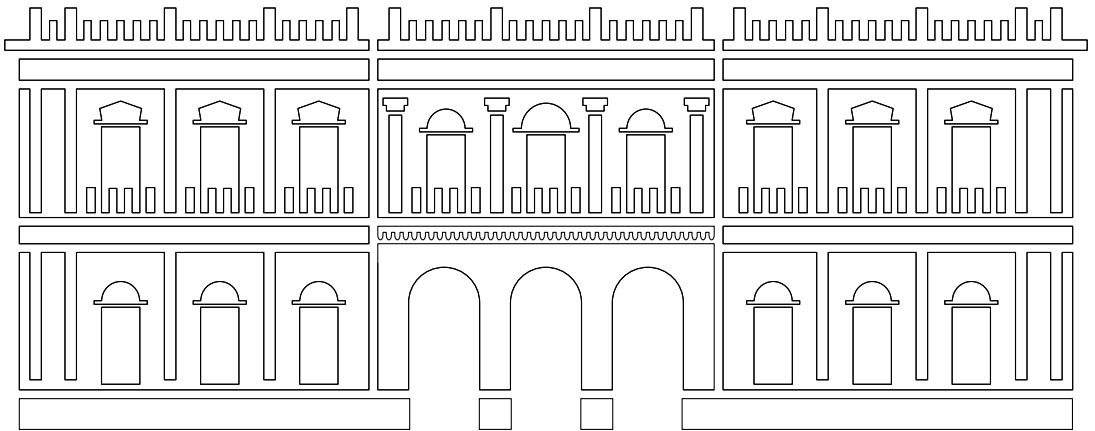
Akhnaten

PHILIP GLASS

Amb el patrocini en exclusiva de: / Con el patrocinio en exclusiva de:

Fundación
BBVA

TEMPORADA DE MÚSICA 2025

FUNDACIÓN BBVA · PALACIO DEL MARQUÉS DE SALAMANCA

Síguenos en:

@FundacionBBVA

Toda la información
sobre los conciertos:

contrapunto-fbbva.es

Fundació Gran Teatre del Liceu

Patronat de la Fundació del Gran Teatre del Liceu

President d'honor

Salvador Illa Roca

President del patronat

Salvador Alemany Mas

Vicepresidenta primera

Sònia Hernández Almodóvar

Vicepresident segon

Jordi Martí Grau

Vicepresident tercer

Mària Eugènia Gay Rosell

Vicepresidenta quarta

Lluïsa Moret Sabidó

Vocals representants de la Generalitat de Catalunya

Josep Maria Carreté Nadal, Xavier Fina Ribó, Irene Rigau Oliver,

Àngels Barbarà Fondevila

Vocals representants del Ministeri de Cultura

Carmen Páez Soria, Paz Santa Cecília Aristu, Joan Subirats Humet,

Àngels Ingla Mas

Vocals representants de l'Ajuntament de Barcelona

Xavier Marcé Carol, Elisenda Rius Bergua

Vocal representant de la Diputació de Barcelona

Pau González Val

Vocals representants de la Societat del Gran Teatre del Liceu

Manuel Busquet Arrufat, Ignasi Borrell Roca, Josep Maria

Coronas Guinart, Javier Coll Olalla, Àgueda Viñamata

y de Urruela

Vocals representants del Consell de Mecenatge

Helena Guardans Cambó, Elisa Durán Montolío, Marc Murtra

Millar, Rosario Cabané Bienert

Patró d'honor

Josep Vilarasau Salat

Secretari no patró

Joaquim Badia Armengol

Director general

Valentí Oviedo Cornejo

Comissió Executiva de la Fundació del Gran Teatre del Liceu

President

Salvador Alemany Mas

Vocals representants de la Generalitat de Catalunya

Sònia Hernández Almodóvar, Josep Maria Carreté Nadal

Vocals representants del Ministeri de Cultura

Paz Santa Cecília Aristu, Ana Belén Faus Guijarro

Vocals representants de l'Ajuntament de Barcelona

Xavier Marcé Carol, Elisenda Rius Bergua

Vocal representant de la Diputació de Barcelona

Pau González Val

Vocals representants de la Societat del Gran Teatre del Liceu

Manuel Busquet Arrufat, Javier Coll Olalla

Vocals representants del Consell de Mecenatge

Helena Guardans Cambó, Elisa Durán Montolío

Secretari

Joaquim Badia Armengol

Director general

Valentí Oviedo Cornejo

TEMPORADA ARTÍSTICA

Mecenes / Mecenas

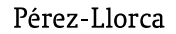
Patrocinadors / Patrocinadores

Protectors / Protectores

Col-laboradors / Colaboradores

EL PETIT LICEU / LICEU APRÈN

LICEUNDER35

LICEU APROPA

TALENT JOVE I NOVA CREACIÓ

Mitjans de comunicació / Medios de comunicación

Per amor a *l'art*
fes-te Benefactor i sigues
protagonista del Liceu

Descobreix tots els avantatges de
ser Benefactor escanejant el codi QR
o trucant al 93 485 86 31
www.liceu.cat/benefactors

**Junta benefactors /
Junta benefactores**

Presidenta

Cucha Cabané
Vicepresidenta
Elena Barraquer

Carlos Abril
Ramon Agenjo
Alfons Agulló
Eulàlia Alari
Muntsa Alcañiz
Salvador Alemany
Laura Álvarez
Mercedes Álvarez
Alicia Arboix
Fanny Ariza
Pere Armadàs
Teresa Asensio
Esperanza Aubert
Luis Bach
Vera Baena
Josep Balcells
Marc Balcells
Mercedes Barceló
Simon P. Barceló
Rafael Barraquer
Núria Basi
Mercedes Basso
Margarita Batllori
David Bermejo
Manuel Bertran
Ana Bofill
Anna Boix
Sofia Boixet
Ignacio Borrell
Agustí Bou
Josep M. Bové
Tomas Buxeda
Jordi Calonge
Joan Camprubi
Ramona Canals
Elena de Carandini
Marisa de Carandini
Josep Carbó
Rosa Carcas
Montserrat Cardelús
Alejandro Caro
Aurora Catà
María Cruz Caturla
Ramon Centelles
Guzmán Clavel
Elena Comella
Sergio Corbera
Javier Cornejo
Luis Crispí
Maite Cuffí
Cuca Cumellas
M. Dolors i Francesc
Meya Durall
Mercedes Duran
Francisco Egea
M. Isabel Elduque
Fernando Encinar
M. José Enguix
Aranzazu Escudero
Carmen Escudero
Joan Esquirol
Antonio Establés
Patricia Estany
Marisa Falcó
Bettina Farreras
Ignacio Feijoo

Cristina Ferrando
Magda Ferrer-Dalmáu
Inés Fisas
Ricardo Fisas
Santiago Fisas
Albert Foraster
Mercedes Fuster
José Gabeiras
Gabriela Galcerán
Gema Galdón
Jorge Gallardo
Beatriz García-Sarabia
Manuel Gari
Albert Garriga
Pau Gasol
Francisco Gaudier
Anna Gener
Lluís M. Ginjaume
Ezequiel Giró
Carmen Godia
M. Inmaculada Gómez
Andrea Gömöry
Albert Gost
Casimiro Gracia
Jaume Graell
Quica Graells
Ainhoa Grandes
Francisco A. Granero
Pere Grau
Calamanda Grifoll
Poppy Grijalbo
Helena Guardans
Pau Guardans
Maria Guasch
Bernardo Hernández
Guillermo Herrera
Joaquim Herrera
Eva Hinds
Pepita Izquierdo
Gabriel Jené
Josep Juanpere
Lorena Jurado
Iolanda Latorre
Sofia Lluch
Ma. Teresa Machado
Waltraud Maczassek
Rocio Maestre
Carmen Marsá
Cristina Marsal
Mercedes Marsol
Josep Milian
Verónica Mimoun
Inma Miquel
Xavier Miranda
José M. Mohedano
Joan Molins
Victòria Moncunill
Chelo Mora
Juan Pedro Moreno
Sílvia Muñoz
Josep Oliu
Magda Onandia
Victoria Onyós
Eduardo Ortega
Ignacia de Pano
Victoria Parera
Anna París
Montserrat Pinyol
Ivan Pons
M. Carmen Pous
Jordi Puig
Marian Puig
Ton Puig
Gloria Pujol

Juan Eusebio Pujol
Victòria Quintana
Neus Raig
Carmen Redrado
Juan Bautista Renart
Ferran Ribó
Blanca Ripoll
Joan Roca
Miquel Roca
Pedro Roca-Cusachs
Montserrat Rocamora
Alfonso Rodés
Salvador Roviroso
Jacqueline Ruiz
Josep Sabé
Francisco Salamero
Eduard Salsas
Juan Antonio Samaranch
Josef-David Sánchez-Molina
Josep Ll. Sanfeliu
Luis Sans
M. del Carme Serrat
Antoni Siurana
Maria Soldevila
Rafael Soldevila
Silvia Sorribas
Iván Suárez
Josep Tabernerero
Manuel Terrazo
Bernat -N. Tiffon
August Torà
Ernestina Torelló
Ana Torredemer
Román Trias
Josep Turró
Joaquim Uriach
Marta Uriach
Manuel Valderrama
Maria Angels Vallvé
Carmen Vendrell
Gloria Ventós
Josep Viader
Anna Maria Vidal
Eduardo Vilá
Pilar de Vilallonga
Josep Vilarasau
Maria Vilardell †
Luis Villena
Joaquim Viñas
Salvador Viñas
Joaquín Viola
Francisco Wendt
Lydia de Zuloaga

**Benefactors del cercle
de la dansa / Benefactores
del círculo de la danza**

Paul Clastre
Pitu Lavin
Ma. José Matosas
M. Rosa Ollé
Tati Quera

**Benefactors internacionals
/ Benefactores
internacionales**

Erika Alfieri
The Barnaud-Bettle Family
Johanna Derksen
Carmen Egado
Philina Hsu Chang
Izabela Karnacewicz

Nathaniel Klipper
Mónica Lafuente
Éleonore Lavielle
May Lawrence
Barry Lynam
Cecília Nordstrom
Brian Pallas
Jonier Pérez-Tenessa
Sonja Perkins
Martina Priebe
Paul Schulz
Elina Selin
Karen Swenson
Filippo Viero
Michael Winstrøm

**Benefactors joves /
Benefactores jóvenes**

Alex Agulló
Max Amat
Enric Antràs
Lidia Arcos
Alex Barraquer
Ignacio Baselga
Marc Busquets
Diana Casajús
Marta Cuatrecasas
Petra Duran
Benito Escat
Luigi Esposito
Patricia Ferrer
Pau Font
Iria Gestal
Alberto Gil
Enric Girona
Cristina Gómez
Marco Greselin
Albert Hernández
Àlvar Lamminsalo
Santiago Lucas
Xènia Luque
Alexandra Maratchi
Didac Marsà
Luis Mas
Marc Mayral
Juan Molina-Martell
Elisabeth Montamat
Felipe Morenés
Juan Moreno
Marta Parent
Miquel Pedrerol
Marcos Perales
Elisenda Perelló
Santiago Pons-Quintana
Andrea Puig
Julia Puig
Inés Pujol
Pepe Pujol
Toni Pujol
Carlota Quintero
Sara Ramírez
Ana Recasens
Charlotte Ríos
Patricia Ripollés
Javier Ris
Aitor Romero
Esperanza Schröder
Claudia Segura
Carlos Torres
Javier Uriach

Akhnaten

PHILIP GLASS

Òpera en tres actes.

Llibret de Philip Glass en col·laboració amb Shalom Goldman, Robert Israel i Richard Riddell.

Ópera en tres actos.

Libreto de Philip Glass en colaboración con Shalom Goldman, Robert Israel y Richard Riddell.

Estrena absoluta: 24 de març del 1984 al Württembergische Staatstheater Stuttgart / Estreno absoluto: 24 de marzo de 1984 en el Württembergische Staatstheater Stuttgart

Estrena a Barcelona / Estreno en Barcelona

Octubre

Torn Turno

16 19:30 h

Funció exclusiva per a menors de 35 anys / Función exclusiva para menores de 35 años

19 17:00 h

T

22 19:30 h

A

27 19:30 h

B

29 19:30 h

G

31 19:30 h

C

Novembre Noviembre

Torn Turno

3 19:30 h

D

Durada aproximada / Duración aproximada: 3 h 10 min

Acte I / Acto I: 48 min · Pausa: 20 min · Acte II / Acto II: 48 min · Pausa: 30 · Acte III / Acto III: 40 min

Fitxa artística / Ficha artística

Direcció d'escena / Dirección de escena

Phelim McDermott

Director associat / Director asociado

Peter Relton

Escenografia / Escenografía

Tom Pye

Vestuari / Vestuario

Kevin Pollard

Il·luminació / Iluminación

Bruno Poet

Coreografia / Coreografía

Sean Gandini

Assistència a la direcció d'escena / Asistencia a la dirección de escena

Anna Llopart

Assistència al vestuari / Asistencia al vestuario

Adriana Parra

Assistència a la il·luminació / Asistencia a la iluminación

Gary James

Assistència a la direcció musical / Asistencia a la dirección musical

Miquel Massana

Mestres assistents musicals / Maestros asistentes musicales

Véronique Werklé, Vanessa García, Amandine Duchênes, Rafaela Seywald.

Companyia de malabars Gandini Juggling / Compañía de malabares Gandini Juggling

Producció / Producción

English National Opera i LA Opera, amb la col·laboració d'*Improbable*. / English National Opera y LA Opera, con la colaboración de *Improbable*.

Cor del Gran Teatre del Liceu / Coro del Gran Teatre del Liceu

Pablo Assante, director

Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu / Orquesta Sinfónica del Gran Teatre del Liceu

Directora Karen Kamensek

©1983 Dunvagen Music Publishers Inc.
Reproduït amb autorització. / ©1983
Dunvagen Music Publishers Inc. Reproducido
con autorización

Amb el patrocini en exclusiva de: /
Con el patrocinio en exclusiva de:

Fundación
BBVA

Més informació artística /
Más información artística

Repartiment / Reparto

Akhnaten

Anthony Roth Costanzo

Nefertiti

Rihab Chaieb

Reina Tye

Katerina Estrada Tretyakova

General Horemhab

Joan Martín-Royo

Aye

Toni Marsol

Gran sacerdot d'Amon / Gran sacerdot de Amon

José Manuel Montero

Amenhotep / escriba

Zachary James

Beketaten

Alba Valdivieso

Meretaten

Carmen Buendía

Maketaten

Mar Esteve

Akhesenpaaten

Carol García

Neferneferuaten

Marina Pinchuk

Sotopenre

Anna Tobella

Tutankhamon nen / niño

Nil Rodríguez, Naira Oller

Companyia de malabars Gandini Juggling / Compañía de malabares Gandini Juggling

Sean Gandini
Kati Ylä-Hokkala
Benjamin Beaujard
Doreen Grossmann
José Triguero
(...)
Caio Sorana
Enrique Navarro
Fernando Torres
Miguel Barreto
Nicolás Fonseca

18 Febrer del 2026

RECITAL NADINE SIERRA I LUDOVIC TÉZIER

Amb el suport de

Shape the future
with confidence

Gran Teatre del Liceu

liceu.cat – 93 485 99 13

Consulteu tot el contingut audiovisual a www.liceuoperaplus.com

Rellancem **Liceu OPERA+**, la plataforma digital del Gran Teatre del Liceu.
Gaudeix dels títols més destacats de les temporades
2024/25 i 2025/26 per només 45€.

45€

Per abonats
al Gran Teatre del Liceu

90€/per abonats només a la plataforma digital liceuoperaplus.com

Un preu excepcional que et permet veure 12 òperes des de la comoditat
de casa teva, sense límit de visionats i amb funcionalitats exclusives:

Selecció multicàmera

Comentaris musicals i artístics

Partitura en pantalla

Màxima qualitat d'imatge i so

TEMPORADA DIGITAL 2024/25

Liceu OPERA+ és el millor complement al teu abonament físic.
Vine al teatre i després reviu des de casa els moments
més destacats, amb tots els detalls i contingut exclusiu
només per abonats digitals.

TEMPORADA DIGITAL 2025/26

Reviu des de la plataforma digital els millors moments
de les grans veus de l'òpera mundial:

NADINE SIERRA · ASMIK GRIGORIAN · IRÈNE THEORIN
XABIER ANDUAGA · JAVIER CAMARENA
LISE DAVIDSEN · SAIOA HERNÁNDEZ · SARA BLANCH
MICHAEL FABIANO · PRETTY YENDE

Entra ja amb el teu usuari
a la teva zona personal
de la web i comença
a gaudir del Liceu OPERA+

Compositor

Philip Glass (Baltimore, 1937) és un dels compositors nord-americans més importants de la seva generació. Arrecherat en els postulats del minimalisme, ha estat un músic prolífic, que s'ha aproximat a la música de concert (instrumental i orquestral), cinematogràfica i operística.

Després d'iniciar la formació musical als Estats Units (Peabody Institute i Juilliard School de Nova York), va ampliar-la a París amb Nadia Boulanger i Darius Milhaud. Enfrontat als postulats del serialisme radical de Pierre Boulez, va maldar per buscar i trobar un estil propi, a partir de la simplicitat de fórmules rítmiques i melòdiques que derivarien en el que es coneix com a minimalisme, del qual també serien representants músics com Steve Reich, Morton Feldman, John Adams, Michael Nyman o Wim Mertens.

El 1976 va estrenar al Festival d'Avinyó *Einstein on the Beach*, amb direcció escènica de Robert Wilson i coreografia de Lucinda Childs. L'*opera-performance* és la primera d'una trilogia sobre homes que van revolucionar diverses formes de veure el món: la física (Einstein, en el cas de l'obra citada), el lideratge polític i la resolució dels conflictes de forma pacífica (Gandhi, en el cas de *Satyagraha*, de 1980), i la religió (el faraó Akhenaton, en el cas d'*Akhnaten*, de 1984).

Libret i llibretista

Akhnaten explica el regnat del faraó Akhenaton (dinastia XVIII de l'antic Egipte), espòs de Nefertiti i pare de Tutankamon, que va regir els destins d'aquell país entre el 1350 i el 1335 aC. La principal i més polèmica reforma del seu regnat va ser un gir cap al monoteisme amb un déu únic, Aton. A més, va traslladar la capital (Tebes) al lloc ocupat avui per la ciutat d'Al-Amarna, a la riba dreta del Nil.

Philip Glass va elaborar el llibret (en anglès, antic egipci, hebreu i accadi) juntament amb Shalom Goldmann, Robert Israel i Richard Riddell. La base del text de l'òpera inclou fragments de poemes i decrets del mateix faraó, a més del *Llibre dels morts* de l'antic Egipte.

Compositor

Philip Glass (Baltimore, 1937) es uno de los compositores estadounidenses más importantes de su generación. Seguidor de los postulados del minimalismo, ha sido un músico prolífico, que se ha aproximado a la música de concierto (instrumental y orquestal), cinematográfica y operística.

Tras iniciar su formación musical en Estados Unidos (Peabody Institute y Juilliard School de Nueva York), la amplió en París con Nadia Boulanger y Darius Milhaud. Enfrentado a los postulados del serialismo radical de Pierre Boulez, intentó buscar y encontrar un estilo propio, a partir de la simplicidad de fórmulas rítmicas y melódicas que derivarían en lo que se conoce como minimalismo, del que también serían representantes músicos como Steve Reich, Morton Feldman, John Adams, Michael Nyman o Wim Mertens.

En 1976 estrenó en el Festival de Aviñón *Einstein on the Beach*, con dirección escénica de Robert Wilson y coreografía de Lucinda Childs. La *opera-performance* es la primera de una trilogía sobre hombres que revolucionaron diferentes formas de ver el mundo: la física (Einstein, en el caso de la obra mencionada), el liderazgo político y la resolución de los conflictos de forma pacífica (Gandhi, en el caso de *Satyagraha* de 1980), y la religión (el faraón Akenatón, en el caso de *Akhnaten*, de 1984).

Libreto y libretista

Akhnaten explica el reinado del faraón Akenatón (dinastía XVIII del antiguo Egipto), esposo de Nefertiti y padre de Tutankamón, quien rigió los destinos de ese país entre 1350 y 1335 a. C. La principal y más polémica reforma de su reinado fue un giro hacia el monoteísmo con un dios único, Atón. Además, trasladó la capital (Tebas) al lugar actualmente ocupado por la ciudad de Amarna, en la orilla derecha del Nilo.

Philip Glass elaboró el libreto (en inglés, antiguo egipcio, hebreo y acadio) junto con Shalom Goldmann, Robert Israel y Richard Riddell. La base del texto de la ópera incluye fragmentos de poemas y decretos del propio faraón, además del *Libro de los muertos* del antiguo Egipto.

Estrena

Akhnaten es va estrenar el 24 de març de 1984 al Staatstheater de Stuttgart, amb muntatge d'Achim i Ilona Freyer, i direcció musical de Dennis Russell Davies. Tres anys més tard, va aparèixer el primer enregistrament discogràfic complet de l'obra (CBS).

Estrena al Liceu

Aquestes funcions són l'estrena al Gran Teatre del Liceu de l'òpera de Philip Glass. El 29 de setembre de 1992 s'hi va representar per primera vegada —i, de moment, única— *Einstein on the Beach*. Va ser la primera d'un conjunt de cinc funcions programades a l'inici de la temporada 1992-1993.

© Belinda Jiao

Estreno

Akhnaten se estrenó el 24 de marzo de 1984 en el Staatstheater de Stuttgart, con montaje de Achim e Ilona Freyer, y dirección musical de Dennis Russell Davies. Tres años después, apareció la primera grabación discográfica completa de la obra (CBS).

Estreno en el Liceu

Estas funciones son el estreno en el Gran Teatre del Liceu de la ópera de Philip Glass. El 29 de septiembre de 1992 se representó por primera vez —y, de momento, única— *Einstein on the Beach*. Fue la primera de un conjunto de cinco funciones programadas en el inicio de la temporada 1992-1993.

“Perquè la vida dels morts consisteix en la memòria dels vius”, Marc Tul·li Ciceró (Filípica IX)

La trilogia operística de Philip Glass ha esdevingut una fita inqüestionable: *Einstein on the Beach* (1976), que tractava les nocions del temps i l'espai, *Satyagraha* (1980), en què explorava a partir de Gandhi la revelació espiritual i política de la no-violència, i *Akhnaten*, un faraó que, molt abans de les grans religions mono-teistes, es va atrevir a concebre el culte a un sol déu: Aton, el disc solar. (1984). Un imponent tríptic que parla sobre la radicalitat de l'ésser humà de modificar els paràmetres del pensament col·lectiu.

El 1984, any de l'estrena d'*Akhnaten*, el minimalisme començava a ser reconegut, però encara provocava reaccions polaritzades: per a molts crítics era una revelació estètica, mentre que per a d'altres era una experiència exasperant. Glass no cercava tant la representació històrica fidel com la recreació d'un món espiritual. El seu interès residia en les forces invisibles que actuen en els àmbits interns (psicològics), interpersonals (polítics) i universals (místics) de l'existència.

Lluny de les convencions del drama musical romàntic, trobem una successió de quadres simbòlics: la coronació, la proclamació del nou déu, la fundació de la ciutat d'Akhetaton, els rituals litúrgics i finalment la mort i el llegat oblidat del faraó.

Des de les primeres produccions, *Akhnaten* ha demostrat que la seva força depèn també de la seva posada en escena. Glass concep les seves òperes com a experiències totals, en què el moviment, la gestualitat i la plàstica visual resulten essencials. En aquest sentit, la producció de Phelim McDermott, estrenada a l'ENO el 2016, destaca per la seva estè-

tica sumptuosa, amb vestuari de Kevin Pollard i un element insòlit: la participació de la companyia Gandini Juggling, malabars que dinamitzen l'espai escènic.

La figura d'Akhenaton continua fascinant per la seva modernitat. Va ser un revolucionari religiós, però també un creador d'imatges: les representacions artístiques del seu regnat trenquen amb el cànon egipci tradicional i mostren una sensibilitat més humana, gairebé expressionista. Aquest faraó que es representava amb trets allargats, amb un cos ambigu i feminitzat, sembla anticipar la dissolució de les identitats rígides.

Akhnaten ens recorda que tota revolució espiritual comporta riscos i que els visionaris sovint són condemnats a l'oblit després de la seva mort. Així mateix, ens convida a reflexionar sobre la necessitat de recuperar una dimensió de silenci i contemplació enmig del vertigen tecnològic actual.

L'epíleg, amb la veu del faraó que recita el seu himne mentre un guia turístic modern descriu les ruïnes d'Amarna, és un dels finals més colpidors de tota la història de l'òpera contemporània. Aquí, Glass ens mostra com les civilitzacions passen i com les idees són destruïdes.

Akhnaten és un acte de meditació col·lectiva, una cerimònia que ens connecta amb els ritmes essencials de la vida i amb la possibilitat de reinventar la nostra relació amb el sagrat.

“Només qui és capaç de transformar el món interior pot transformar també el món exterior”, Philip Glass

Víctor Garcia de Gomar
Director artístic Gran Teatre del Liceu

“Porque la vida de los muertos consiste en la memoria de los vivos”, Marco Tulio Cicerón (Filípica IX)

La trilogía operística de Philip Glass constituye un hito incuestionable: *Einstein on the Beach* (1976), que trataba las nociones del tiempo y el espacio, *Satyagraha* (1980), en la que exploraba a partir de Gandhi la revelación espiritual y política de la no-violencia, y *Akhnaten*, un faraón que, mucho antes de las grandes religiones monoteístas, se atrevió a concebir el culto a un solo dios: Aton, el disco solar. (1984). Un imponente tríptico que habla sobre la radicalidad del ser humano de modificar los parámetros del pensamiento colectivo.

En 1984, año del estreno de *Akhnaten*, el minimalismo empezaba a ser reconocido, pero todavía provocaba reacciones polarizadas: para muchos críticos era una revelación estética, mientras que para otros era una experiencia exasperante. Glass no buscaba tanto la representación histórica fiel como la recreación de un mundo espiritual. Su interés residía en las fuerzas invisibles que actúan en los ámbitos internos (psicológicos), interpersonales (políticos) y universales (místicos) de la existencia.

Lejos de las convenciones del drama musical romántico, encontramos una sucesión de cuadros simbólicos: la coronación, la proclamación del nuevo dios, la fundación de la ciudad de Akhetaton, los rituales litúrgicos y finalmente la muerte y el legado olvidado del faraón.

Desde las primeras producciones, *Akhnaten* ha demostrado que su fuerza depende también de su puesta en escena. Glass concibe sus óperas como experiencias totales, en las que el movimiento, la gestualidad y la plástica visual resultan esenciales. En este sentido, la producción de Phelim McDermott, estrenada en la ENO en 2016, destaca por

su estética suntuosa, con vestuario de Kevin Pollard y un elemento insólito: la participación de la compañía Gandini Juggling, malabares que dinamizan el espacio escénico.

La figura de Akhenaton continúa fascinando por su modernidad. Fue un revolucionario religioso, pero también un creador de imágenes: las representaciones artísticas de su reinado rompen con el canon egipcio tradicional y muestran una sensibilidad más humana, casi expresionista. Este faraón que se representaba con rasgos alargados, con un cuerpo ambiguo y feminizado, parece anticipar la disolución de las identidades rígidas.

Akhnaten nos recuerda que toda revolución espiritual comporta riesgos y que los visionarios a menudo son condenados al olvido después de su muerte. Así mismo, nos invita a reflexionar sobre la necesidad de recuperar una dimensión de silencio y contemplación en medio del vértigo tecnológico actual. El epílogo, con la voz del faraón que recita su himno mientras un guía turístico moderno describe las ruinas de Amarna, es uno de los finales más sobrecogedores de toda la historia de la ópera contemporánea. Aquí, Glass nos muestra cómo las civilizaciones pasan y cómo las ideas son destruidas. *Akhnaten* es un acto de meditación colectiva, una ceremonia que nos conecta con los ritmos esenciales de la vida y con la posibilidad de reinventar nuestra relación con lo sagrado.

“Solo quien es capaz de transformar el mundo interior puede transformar también el mundo exterior”, Philip Glass

Víctor García de Gomar
Director artístico Gran Teatre del Liceu

Dirigir Akhnaten: somiar a través del temps · Phelim McDermott, director

Quan em vaig plantejar dirigir *Akhnaten* per primera vegada, ja estava immers en un viatge creatiu amb Philip Glass. Primer havia dirigit *Satyagraha* —la porta d'entrada al meu treball operístic a l'ENO i el Met— i després *The Perfect American*, el seu retrat de Walt Disney. Així que, quan em van demanar que posés en escena *Akhnaten*, vaig dubtar, reülls de convertir-me en “el director de Glass”. Però el dissenyador Tom Pye em va infondre coratge. Al cap i a la fi, era la primera òpera de Glass que havia vist —un record inquietant de la seva estrena a principis dels vuitanta.

Un retrat de la transformació

Akhnaten completa la trilogia de retrats de Glass:

- *Einstein on the Beach*: ciència i percepció.
- *Satyagraha*: política i espiritualitat.
- *Akhnaten*: religió i cosmologia.

Durant el seu regnat breu, Akhenaton va rebutjar el panteó d'Egipte, i, potser, va crear així la primera fe monoteïsta al voltant d'Aton, el Sol. A la terra es va convertir en la seva encarnació vivent: visionari, radical, condemnat. La seva història és un mite de transformació i col·lapse.

Un món vist a través del temps

Teatralment, mai no vam voler reconstruir l'antic Egipte. L'òpera no es mou per la cronologia, sinó per l'atmosfera i el record, el que jo anomeno *anamnesi*: recordar imaginant. Igual que Howard Carter en obrir la tomba de Tutankamon, vaig intentar donar vida a un passat llunyà que encara respira a través de l'art.

Al centre hi ha Akhenaton: diví, humà i androgin. La seva veu de contratenor encarna fragilitat i potència. L'art del seu regnat va suavitzar les formes estilitzades d'Egipte i les va convertir en una domesticitat íntima. La imatge d'Akhenaton i Nefertiti sota els raigs d'Aton resulta sorprenentment moderna: tendra, ecològica, revolucionària. Adorar i

reconèixer el poder del Sol no és primitiu, sinó profundament ecològic.

La música com a ritual

La narrativa de l'òpera de Glass avança verticalment, no de forma lineal. *Akhnaten* és una meditació: les seves escenes són cícliques, de trànsit. El funeral d'Amenhotep III va esdevenir la porta dels nostres somnis. A través de la improvisació, creem un ritual de pas: el pare difunt es converteix en un narrador fantasmal, en un món paral·lel.

El passat i el present rimen i parlen l'un a través de l'altre.

El llenguatge dels malabars

Cada òpera de Glass que he posat en escena troba el seu propi llenguatge. A *Satyagraha*, amb titelles. A *The Perfect American*, a través del moviment animat. Per a *Akhnaten*, la imatge somiada em va venir surant en un tanc sensorial: malabars! Al principi vaig descartar la idea, però al final va ser clau. La imatge més antiga dels malabars és egípcia. Es va convertir en el batec de l'òpera, encarnant òrbites, cicles, creació i col·lapse. Sagrats i lúdics, converteixen el ritme en imatge.

Un mirall per al nostre temps

Akhenaton va ser profeta o tirà? La seva cort radiant, cec davant dels disturbis, reflecteix el nostre propi món de visionaris i demagogs. Cada època té el seu Akhenaton, somiadors que es transformen i es desfan pels seus somnis.

Una ment somiadora

Per als nouvinguts, *Akhnaten* pot ser una revelació. Eludeix la raó i convida a la rendició. La música de Glass altera el temps en si mateix i ens arrossega a tots cap a un somni col·lectiu. El millor de l'òpera és que reuneix totes les formes —so, imatge, moviment— en un sol alè. En aquest espai, el temps es replega sobre ell mateix. I, si acceptem la bella invitació de Glass i hi sucumbim, recordem allò que no sabem que sabem.

Dirigir Akhnaten: soñar a través del tiempo · Phelim McDermott, director

Cuando me planteé dirigir *Akhnaten* por primera vez, ya estaba inmerso en un viaje creativo con Philip Glass. Primero había dirigido *Satyagraha* —la puerta de entrada a mi trabajo operístico en la ENO y el Met— y luego *The Perfect American*, su retrato de Walt Disney. Así que, cuando me pidieron que pusiera en escena *Akhnaten*, dudé, receloso de convertirme en “el director de Glass”. Pero el diseñador Tom Pye me infundió coraje. Al fin y al cabo, se trataba de la primera ópera de Glass que había visto —un recuerdo inquietante de su estreno a principios de los ochenta—. Al escucharla de nuevo, me di cuenta de que no era solo una ópera. Era un sueño, un ritual, una invocación.

Un retrato de la transformación

Akhnaten completa la trilogía de retratos de Glass:

- *Einstein on the Beach*: ciencia y percepción.
- *Satyagraha*: política y espiritualidad.
- *Akhnaten*: religión y cosmología.

Durante su breve reinado, Akenatón rechazó el panteón de Egipto, y, quizá, creó así la primera fe monoteísta en torno a Atón, el sol. En la tierra se convirtió en su encarnación viviente: visionario, radical, condenado. Su historia es un mito de transformación y colapso.

Un mundo visto a través del tiempo

Teatralmente, nunca quisimos reconstruir el antiguo Egipto. La ópera no se mueve por la cronología, sino por la atmósfera y el recuerdo, lo que yo llamo *anamnesis*: recordar imaginando. Al igual que Howard Carter abriendo la tumba de Tutankamón, intenté dar vida a un pasado lejano que aún respira a través del arte. Nuestros trajes no se hacen eco de la historia, sino de la memoria, y resuenan con arquetipos religiosos de todos los tiempos.

En el centro se encuentra Akenatón: divino, humano y andrógino. Su voz de contratenor encarna fragilidad y potencia. El arte de su reinado suavizó las formas estilizadas de Egipto, convirtiéndolas en una domesticidad íntima. La imagen de Akenatón y Nefertiti bajo los rayos de Atón resulta sorprendentemente moderna: tierna, ecológica, revolucio-

naria. Adorar y reconocer el poder del sol no es primitivo, sino profundamente ecológico.

La música como ritual

La narrativa de la ópera de Glass avanza en vertical, no de forma lineal. *Akhnaten* es una meditación: sus escenas son cíclicas, de trance. El funeral de Amenhotep III se convirtió en la puerta de nuestros sueños. Mediante la improvisación, creamos un ritual de paso: el padre difunto se convierte en un narrador fantasmal, en un mundo paralelo.

El pasado y el presente riman y hablan el uno a través del otro.

El lenguaje de los malabares

Cada ópera de Glass que he puesto en escena encuentra su propio lenguaje. En *Satyagraha*, con marionetas. En *The Perfect American*, a través del movimiento animado. Para *Akhnaten*, la imagen soñada me vino flotando en un tanque sensorial: imalabares! Al principio descarté la idea, pero al final resultó ser clave. La imagen más antigua de los malabares es egipcia. Se convirtió en el latido de la ópera, encarnando órbitas, ciclos, creación y colapso. Sagrados y lúdicos, convierten el ritmo en imagen.

Un espejo para nuestro tiempo

¿Akenatón fue profeta o tirano? Su radiante corte, ciego ante los disturbios, refleja nuestro propio mundo de visionarios y demagogos. Cada época tiene su Akenatón, soñadores que se transforman y se deshacen por sus sueños.

Una mente soñadora

Para los recién llegados, *Akhnaten* puede ser una revelación. Elude la razón e invita a la rendición. La música de Glass altera el tiempo en sí mismo y nos arrastra a todos hacia un sueño colectivo. Lo mejor de la ópera es que reúne todas las formas —sonido, imagen, movimiento— en un solo aliento. En ese espacio, el tiempo se repliega sobre sí mismo. Y, si aceptamos la hermosa invitación de Glass y sucumbimos, recordamos lo que no sabíamos que sabíamos.

FONT SANTA

Doncs cantar l'aigua quan canta
entre rocs rajant a manta,
generosa font, font santa
regant l'hort
on la bleada es desencanta
fins a l'hora de la mort.

No hi ha aixeta que l'aturi,
ve de dret del déu mercuri
i destrena el seu murmuri
regant l'hort
per portar-hi, sí, per dur-hi
els antídots de la mort.

Quan el món va a la ventura,
quan s'exalta la verdura,
quan amor es fa segura
regant l'hort
de la vida que és més dura
que la roca de la mort.

I callar com l'aigua calla
quan no vol fer més de dalla
i es fa fang, fang que davalla
regant l'hort
sota terra, la mortalla
que ha de ser del meu cos mort.

Enric Casasses

22 NOV —
15 DES

Gran Teatre
del Liceu

L'ELISIR D'AMORE

GAETANO DONIZETTI

Direcció d'escena **Mario Gas**

Adina **Pretty Yende** / **Serena Sáenz** / **Marina Monzó**
Nemorino **Javier Camarena** / **Michael Spyres** / **Filipe Manu**
Belcore **Huw Montague Rendall** / **Carles Pachon** / **Jan Antem**

COR DEL GRAN TEATRE DEL LICEU (Pablo Assante, director)
ORQUESTRA SIMFÓNICA DEL GRAN TEATRE DEL LICEU
Director **Diego Matheuz**

Amb la col·laboració de

liceu.cat – 93 485 99 13

Consulteu tot el contingut audiovisual a www.liceoperaplus.com

Argument de l'obra

Akhnaten

Acte I

ANY 1 DEL REGNAT D'AKHENATON. TEBES

Escena 1: funeral d'Amenhotep III (o Amenofis III). Un escriba recita un fragment del *Llibre dels morts*. Durant la cerimònia fúnebre, es practica el ritual sagrat d'extracció de les vísceres del cos del difunt abans de ser dipositades en vasos canopis. Posteriorment, el cos és embalsamat i embolicat. Després, el cor del faraó és pesat contra una ploma: si el cor és lleuger com la ploma, s'assegura que l'ànima d'Amenhotep viatjarà a través de la vida futura fins al retorn al cos. Ai, pare de Nefertiti i antic conseller d'Amenhotep, presideix la cerimònia amb els sacerdots que vetllen el cos del difunt.

Escena 2: coronació d'Amenhotep (Akhenaton). El seguici fúnebre s'allunya i el nou faraó Amenhotep és coronat com a Amenhotep IV. Resta sol mentre, en una estança veïna, els servents preparen la cerimònia. Poc després, entren l'escriba, el gran sacerdot d'Amon, Ai i el general Horemheb, invocant els déus Horus i Ra. El nou faraó rebrà la corona de l'Alt i del Baix Egipte com a símbol del poder absolut.

Escena 3: la finestra de les aparicions. El faraó es troba al seu palau, reunit amb la seva mare, Tiy, i la seva esposa, Nefertiti. En la invocació a un déu únic, es demostren les intencions d'Amenhotep de convertir la religió en un sistema monoteista. L'acte acaba amb la glorificació a Aton, nova forma del déu del sol, Ra. Les dues dones deixen el faraó sol i aquest contempla des de la finestra de palau el pas de les barques del seguici fúnebre pel riu Nil.

Acte II

ANYS 5 A 15 DEL REGNAT D'AKHENATON

Escena 1: el temple de Tebes. Un grup de sacerdots canten un himne a Amon-Ra. Apareixen el faraó, Tiy i alguns acòlits del nou culte, que ataquen el temple. S'enderroca el sostre i entra la llum del sol, és a dir, del nou déu, Aton. Els vencedors entonen un himne sense lletra.

Escena 2: Akhenaton i Nefertiti. Un escriba recita un poema amorós. El faraó —ja amb el nom canviat— i la seva esposa canten el seu amor. Darrere seu, es veu el seguici fúnebre que anuncia el futur viatge de la parella cap a la mort.

Escena 3: la ciutat. El faraó tria l'emplaçament per a una nova ciutat. Akhetaton, 'la ciutat de l'horitzó d'Aton', s'erigeix per al culte a la nova religió. Un escriba descriu la voluntat d'Akhenaton de bastir el recinte en

Argumento de la obra

Akhnaten

Acto I

AÑO 1 DEL REINADO DE AKENATÓN. TEBAS

Escena 1: funeral de Amenhotep III (o Amenofis III). Un escriba recita un fragmento del *Libro de los muertos*. Durante la ceremonia fúnebre, se practica el ritual sagrado de extracción de las vísceras del cuerpo del difunto antes de ser depositadas en vasos canopos. Posteriormente, el cuerpo es embalsamado y recubierto. Después, el corazón del faraón es pesado contra una pluma: si el corazón es ligero como la pluma, se asegura que el alma de Amenhotep viajará a través de la vida futura hasta regresar al cuerpo. Ay, padre de Nefertiti y antiguo consejero de Amenhotep, preside la ceremonia con los sacerdotes que velan el cuerpo del difunto.

Escena 2: coronación de Amenhotep (Akenatón). El cortejo fúnebre se aleja y el nuevo faraón Amenhotep es coronado como Amenhotep IV. Permanece solo mientras, en una estancia vecina, sus sirvientes preparan la ceremonia. Poco después, entran el escriba, el sumo sacerdote de Amón, Ay y el general Horemheb, invocando a los dioses Horus y Ra. El nuevo faraón recibirá la corona del Alto y el Bajo Egipto como símbolo del poder absoluto.

Escena 3: la ventana de las apariciones. El faraón se encuentra en el palacio, reunido con su madre, Tiy, y su esposa, Nefertiti. En la invocación a un dios único, se demuestran las intenciones de Amenhotep de convertir la religión en un sistema monoteísta. El acto finaliza con la glorificación de Atón, nueva forma del dios del sol, Ra. Las mujeres dejan solo al faraón y este contempla desde la ventana de su palacio el paso de las barcas del cortejo fúnebre por el río Nilo.

Acto II

AÑOS 5 A 15 DEL REINADO DE AKENATÓN

Escena 1: el templo de Tebas. Un grupo de sacerdotes canta un himno a Amón-Ra. Aparecen el faraón, Tiy y algunos acólitos del nuevo culto, que atacan el templo. Se derriba el techo y entra la luz del sol, es decir, del nuevo dios, Atón. Los vencedores entonan un himno sin letra.

Escena 2: Akenatón y Nefertiti. Un escriba recita un poema amoroso. El faraón —ya con el nombre cambiado— y su esposa cantan su amor. A sus espaldas, se observa el cortejo fúnebre que anuncia el futuro viaje de la pareja hacia la muerte.

Escena 3: la ciudad. El faraón elige el lugar para una nueva ciudad. Akenatón, ‘la ciudad del horizonte de Atón’, se erige para el culto a la nueva religión. Un escriba describe la voluntad de Akenatón de construir el

honor a l'únic déu, Aton. Després del discurs, comença una dansa per oficialitzar la inauguració de la nova ciutat.

Escena 4: l'himne. Akhenaton entona una oració privada al seu déu. La seva visió d'una nova religió i d'una nova societat és completa.

Acte III

ANY 17 FINS ALS NOSTRES DIES

Escena 1: la família. L'escena es divideix en dos quadres. En un, Akhenaton, Nefertiti i les seves filles romanen al palau. A l'altre, l'exterior. El faraó i Nefertiti semblen viure en un món isolat de l'ambient tens que es viu a fora, amb un clima de conspiració per part d'alguns sacerdots fidels a Amon i a la resta de déus, el culte dels quals s'ha proscrit. Tiy, mare d'Akhenaton, mostra el seu neguit. A palau arriben missives inquietants.

Escena 2: atac i caiguda. Els sacerdots d'Amon, juntament amb el general Horemheb, amb el summe sacerdot i amb Ai, surten de les multituds i travessen les portes del palau. Les filles del faraó intenten escapar i són arrossegades lluny d'Akhenaton, de Nefertiti i de Tiy. Finalment, el faraó és assassinat.

Escena 3: les ruïnes. L'escriba descriu la restitució dels antics cultes a Amon. Els temples dedicats als déus han estat restaurats i les escultures han estat restituïdes. S'ha coronat el nou faraó, Tutankamon. Al final, es veuen les ruïnes de l'antiga ciutat d'Akhetaton, visitada ara per un grup de turistes, mentre un guia —en aquest muntatge, un professor universitari que s'adreça als seus estudiants— dona indicacions de com arribar al recinte arqueològic, a l'actual Al-Amarna.

Epíleg

Els fantasmes d'Akhenaton, Nefertiti i la reina Tiy són escoltats de nou des del món antic, sense ser conscients que han mort. Units i des del més enllà, contempen el seguici fúnebre d'Amenhotep III.

NOTA: Hem volgut mantenir els noms històrics (amb les formes catalanes establertes per l'Enciclopèdia catalana) al llarg de l'argument.

recinto en honor al único dios, Atón. Después del discurso, empieza una danza para oficializar la inauguración de la nueva ciudad.

Escena 4: el himno. Akenatón entona una oración privada a su dios. Su visión de una nueva religión y una nueva sociedad es completa.

Acto III

AÑO 17 HASTA NUESTROS DÍAS

Escena 1: la familia. La escena se divide en dos cuadros. En uno, Akenatón, Nefertiti y sus hijas permanecen en el palacio. En el otro, el exterior. El faraón y Nefertiti parecen vivir en un mundo aislado del ambiente tenso que se vive fuera, con un clima de conspiración por parte de algunos sacerdotes fieles a Amón y al resto de los dioses, cuyo culto se ha proscrito. Tiy, madre de Akenatón, muestra su inquietud. Llegan misivas inquietantes a palacio.

Escena 2: ataque y caída. Los sacerdotes de Amón, junto con el general Horemheb, con el sumo sacerdote y con Ay, salen de las multitudes y atraviesan las puertas del palacio. Las hijas del faraón intentan escapar y son arrastradas lejos de Akenatón, de Nefertiti y de Tiy. Finalmente, el faraón es asesinado.

Escena 3: las ruinas. El escriba describe la restitución de los antiguos cultos a Amón. Los templos dedicados a los dioses han sido restaurados y las esculturas han sido restituidas. Se ha coronado al nuevo faraón, Tutankamón. Al final, se observan las ruinas de la antigua ciudad de Akenatón, visitada ahora por un grupo de turistas, mientras un guía —en este montaje, un profesor universitario que se dirige a sus estudiantes— da indicaciones de cómo llegar al recinto arqueológico, en la actual Amarna.

Epílogo

Los fantasmas de Akenatón, Nefertiti y la reina Tiy son escuchados de nuevo desde el mundo antiguo, sin ser conscientes de que han muerto. Unidos y desde el más allá, contemplan el cortejo fúnebre de Amenhotep III.

English synopsis

ACT ONE

YEAR 1 OF AKHNATEN'S REIGN. THEBES

Scene 1: funeral of Amenhotep III (Amenophis III). A scribe recites a passage from the *Book of the Dead*. During the funeral ceremony, a sacred ritual is performed in which the body's organs are taken out and placed into canopic jars, and the body is wrapped and embalmed. The pharaoh's heart is then weighed against a feather; if it is as light as the feather, it will ensure that his soul can travel into the afterlife and be reunited with his body. Ay, Nefertiti's father and former counsellor to Amenhotep, presides over the ceremony, while priests keep watch beside the body of the deceased pharaoh.

Scene 2: coronation of Amenhotep (Akhnaten). The funeral procession departs and the new pharaoh Amenhotep is crowned Amenhotep IV. While the servants prepare the ceremony in a neighbouring chamber, he is left alone. Shortly afterwards, he is joined by the scribe, the high priest of Amon, Ay and General Horemheb, who invoke the gods Horus and Ra. The new pharaoh receives the crown of Upper and Lower Egypt as a symbol of his absolute power.

Scene 3: the window of appearances. In his palace, the pharaoh gathers with his mother, Tye, and his wife, Nefertiti. Through an invocation to a single god, Amenhotep reveals his intentions to form a monotheistic religion. The ceremony concludes with the glorification of Aten, the new form of the sun god Ra. The two women leave the pharaoh alone as he gazes out of the palace window at the funeral boats passing along the Nile.

ACT TWO

YEARS 5 TO 15 OF AKHNATEN'S REIGN

Scene 1: the temple of Thebes. A group of priests sing a hymn to Amon-Ra. The pharaoh, Tye and several acolytes of the new religion appear and attack the temple. The roof collapses, allowing the sunlight to shine in, symbolising the light of the new god, Aten. The victors intone a wordless hymn.

Scene 2: Akhnaten and Nefertiti. A scribe recites a love poem. The now-renamed pharaoh and his wife affirm their love for each other in song. Behind them, the funeral procession comes into view, foreshadowing their future journey into death.

Scene 3: the city. The pharaoh chooses the site for a new city. Akhetaten, "The City of the Horizon of Aten", is built in praise of the new religion. A scribe explains Akhnaten's desire to build the city in honour of the one god, Aten. After the speech, a dance begins to make the new city's inauguration official.

Scene 4: the hymn. Akhnaten sings a private prayer to his god. His vision of a new religion and a new society is complete.

ACT THREE

YEAR 17 AND THE PRESENT.

Scene 1: the family. The scene is divided into two tableaux. In the first, Akhnaten, Nefertiti and their daughters remain in the palace. In the other, we see the exterior. The pharaoh and his wife appear to live in a world isolated from the turmoil outside, where priests loyal to Amon and the other banned gods conspire against them. Tye, Akhnaten's mother, reveals her unease. Troubling messages reach the palace.

Scene 2: attack and fall. The priests of Amon, together with General Horemheb, the high priest and Ay, emerge from the crowds and force their way through the palace gates. The pharaoh's daughters attempt to flee and are pulled away from Akhnaten, Nefertiti and Tye. The pharaoh is ultimately killed.

Scene 3: the ruins. The scribe explains how the old worship of Amon has been restored. The temples dedicated to the gods have been rebuilt and their statues have been reinstated. The new pharaoh, Tutankhamun, is crowned. As the scene draws to a close, the ruins of the ancient city of Akhetaten appear, now visited by a group of tourists. In this production, their guide is portrayed as a university lecturer addressing his students, offering directions on how to reach the archaeological site at present-day Al-Amarna.

EPILOGUE

The ghosts of Akhnaten, Nefertiti and Queen Tye are heard once more from the ancient world, unaware of their deaths. Together, from beyond, they watch the funeral procession of Amenhotep III.

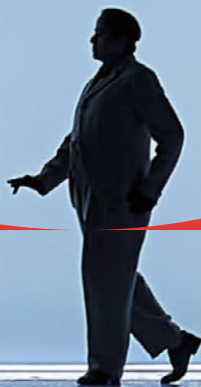
Fem Cultura
Fem Òpera
Fem Liceu

CONSELL
DE MECENATGE

Un compromís compartit,
feu-vos Mecenes.

Fem

Gran Teatre del Liceu
La Rambla, 59, Ciutat Vella
Barcelona

Contacte: Departament de Patrocini i Mecenatge
mecenes@liceubarcelona.cat · 93 485 86 31
www.liceu.cat/empreses

La Botiga del Liceu

Emporta't un record inoblidable!

Cartells · Samarretes
Dessuadores · Tasses · Bosses / Tote bag

Compra'ls a liceu.cat, a les **Taquilles del Liceu**
i a la **Sala** durant les funcions.

Direcció / Dirección

Nora Farrés

Coordinació / Coordinación

Sònia Cañas, Marc Gaspa

Col·laboradors en aquest programa /

Colaboradores en este programa

Jaume Radigales

Disseny original / Diseño original

Bakoom Studio

Disseny / Diseño

Minimilks

Fotografia / Fotografía

Belinda Jiao

D.L.

B 18187-2025

Copyright 2025:

Gran Teatre del Liceu sobre tots els articles d'aquest programa i fotografies pròpies /
Gran Teatre del Liceu sobre todos los artículos de este programa y fotografías propias

Informació sobre publicitat i Programa de Patrocini i mecenatge /

Información sobre publicidad y Programa de Patrocinio y mecenazgo

liceubarcelona.cat / mecenes@liceubarcelona.cat / 93 485 86 31

Comentaris i suggeriments / Comentarios y sugerencias:

edicions@liceubarcelona.cat

La Fundació del Gran Teatre del Liceu és membre de / La Fundación del Gran Teatre del Liceu es miembro de:

BARCELONA
GLOBAL
a Citizens' Platform
for Ideas in Motion

OPERA VISION

El Gran Teatre del Liceu ha obtingut les certificacions / El Gran Teatre del Liceu ha obtenido las certificaciones:

EMAS (Eco Management and Audit Scheme)

ISO 14001 (Sistema de gestió ambiental / Sistema de gestión ambiental)

ISO 50001 (Sistema de gestió energètica / Sistema de gestión energética)

Distintiu de garantia de qualitat ambiental / Distintivo de garantía de calidad ambiental

GA-2016/0235

GE-2016/0036

Programa imprès amb paper 100% reciclat /

Programa impreso con papel 100% reciclado

Gran Teatre del Liceu

NOVA TEMPORADA
2025/2026

Abona't a

La forja del Liceu

Voldràs ser-hi

ABONAMENTS
100% FLEXIBLES

FINS A UN
20%
DTE

Inclou **Liceu OPERA+**,
la plataforma digital
del Liceu

liceu.cat / liceuoperaplus.com